

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, în cauza penală în privința lui,

Secrieru Timotei Vasile, născut la 27 februarie 1955, originar și domiciliat r-l Hîncești, s. Cărpineni, str. Negruzzi 15.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 18.01.2012-15.05.2013
2. în instanța de apel: 18.06.2013-26.09.2013
3. în instanța de recurs: 21.01.2014-05.03.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 15 mai 2013, Secrieru Timotei Vasile a fost achitat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Potrivit sentinței, de către organul de urmărire penală, Secrieru T.V. a fost învinuit de faptul, că în luna iunie 2009, data exactă nu a fost stabilită, în s. Cărpineni, r-l Hîncești, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, pe ascuns a sustras de pe șes, 3 cîrlani, cauzînd părții vătămate, Filimon R., pagubă considerabilă în sumă de 1 500 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri prin care Secrieru T.V. să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la amendă în mărime de 400 unități convenționale. De asemenea, a solicitat de a admite acțiunea civilă și de a încasa de la Secrieru T.V. în beneficiul lui Filimon R., prejudiciul material în sumă de 1 500 lei.

În motivarea apelului a invocat, că instanța de fond neîntemeiat a ajuns la concluzia privind neconstatarea existenței faptei infracțiunii imputate lui Secrieru T.V., deoarece vinovăția acestuia a fost dovedită prin probe suficiente, concludente și utile, care au fost examinate în instanța de judecată și anume declarațiile părții vătămate, martorilor, procesul verbal de cercetare la fața locului din 24.09.2011 și

certificatul de preț, iar declarațiile inculpatului în raport cu probele administrate sunt formale, controversate, eronate și urmau a fi apreciate critic.

Instanța de fond, neîntemeiat nu a admis argumentele acuzării, referitor la poziția inculpatului, care este o modalitate de a se eschiva de la răspunderea penală și a duce în eroare instanța de judecată, încercând să creeze o iluzie, că a anunțat pe careva persoane despre faptul aflării la el în gospodărie a trei cârlani, însă a fost în imposibilitate de a explica de ce partea vătămată Filimon R., care este vecin și locuște în nemijlocita apropiere nu a fost informat despre faptul, că cârlanii lui pe care îi caută se află în gospodăria sa, pe parcursul a trei zile. Astfel, a fost clar stabilită intenția lui Secrieru T.V. de a sustrage cârlanii respectivi, pe care ia dus la stână, unde pe parcursul unei perioade de timp aceștia au fost tăiați, iar carnea a fost primită de el.

Totodată, instanța de judecată nu apreciat drept utile declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării, care au indicat expres, că cârlanii au dispărut timp de 10 minute, timp în care partea vătămată a fost acasă după apă, iar cârlanii în realitate se aflau la Secrieru T.V., care i-a însușit și astfel a dobândit în mod ilegal un bun prin sustragerea din patrimoniul persoanei a bunurilor ce aparțin cu drept de proprietate.

De asemenea, instanța de judecată, nu a analizat complet și obiectiv acțiunile inculpatului, care în cazul în care găsea cârlanii, urma să anunțe autoritățile administrației publice locale, fie inspectorul de sector și să predea bunurile găsite, ce demonstrează intenția lui Secrieru T.V. de însușire a bunurilor ca rezultat al faptului sustragerii acestora pe ascuns.

Astfel, pe parcursul cercetării judecătorești fiind cercetate probele acuzării acestea au fost deplin ignorate de către instanța de judecată și unilateral a fost admisă poziția apărării fiind puse la baza unei sentințe de achitare, declarațiile inculpatului, care reprezintă o versiune de apărare și eschivare de la răspunderea penală. Partea acuzării în acest sens a prezentat probe verosimile, ce au elucidat în mod clar circumstanțele cazului și în baza cărora a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a considerat, că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe și just a adoptat o sentință de achitare în privința inculpatului, stabilind în mod corect situația de fapt și nevinovăția lui Secrieru T.V., iar cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Instanța de apel, analizând sub toate aspectele declarațiile inculpatului, părții vătămate și martorilor, examinând materialele dosarului a considerat, că fapta infracțională imputată lui Secrieru T.V. nu și-a găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, instanța de apel a reținut, că în cadrul cercetării judecătorești cu certitudine s-a constatat faptul, că în luna iunie 2009, în gospodăria lui Secrieru T.V. din s. Cărpineni, r-l Hîncești, au pătruns trei cârlani. Pe parcursul a trei zile cârlanii s-au aflat la el în gospodărie. În această perioadă de timp a comunicat cu mai multe persoane despre cârlanii, care se aflau la el, însă nu s-a adresat nimeni. Văzând așa ceva i-a transmis la stâna lui Colța A.

Prin urmare în speța dată, instanța de apel a statuat că, careva furt inculpatul nu a săvârșit, deoarece în atare situație Secrieru T.V., nu a avut scopul însușirii cârlanilor, iar în cazul absenței intenției directe și a scopului de cupiditate exclude calificarea ca sustragere, luării ilegale a bunurilor.

Reieșind din cumulul de probe cercetate suplimentar, în cadrul ședinței instanței de apel, aceasta a conchis că apelul procurorului este neîntemeiat, fiind bazat pe presupuneri neargumentate și fără a avea vre-un suport juridic probant, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, iar toate dubiile neînlăturate în condițiile legii urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului

Referitor la argumentele procurorului, instanța de apel, le-a considerat nefondate, deoarece apelul practic conține descrierea probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu interpretarea acestor probe în formă tendențioasă, fără a se referi și la alte circumstanțe ce au importanță pentru cauză și care au fost omise, atrăgând atenție doar la probele ce aparent indică la vinovăția inculpatului.

În temeiul celor enunțate, instanța de apel a concluzionat, că Secrieru T.V., corect a fost achitat de prima instanță de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, conform art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a fost invocat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume acuzarea a invocat declarațiile părții vătămate Filimon R., martorilor Filimon R., Colța Gh., Pascalov M. prin care se dovedește vinovăția inculpatului în săvârșirea sustragerii cârlanilor, deși a redat aceste declarații în decizia sa, dar nu a făcut nici o referire la ele, cu atât mai mult că acestea constituie motivul apelului, deoarece combat declarațiile inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel nu a verificat probele prezentate de către acuzare, ce dovedesc pe deplin vina inculpatului și a pronunțat o decizie ilegală și neîntemeiată.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Recurentul își motivează recursul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor*

invocate în apel, în special n-a indicat temeiurile și motivele pentru care au fost respinse probele acuzării.

Instanța de recurs statuează că, temeiul invocat de recurent, este aplicabil în cazul nemotivării hotărârii, privită ca un viciu formal (de procedură), cu titlu de egalitate ar putea fi și motivarea insuficientă.

Însă, reieșind din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului, ca nefondat.

Prin urmare, Colegiul notează că, în cadrul instanței de apel au fost audiați inculpatul, partea vătămată, martorul Filimon R., de asemenea au fost verificate în conformitate cu alin. (2) art. 414 Cod de procedură penală, declarațiile martorilor Pascalov M, Filimon A., Cojocar A., Colța Gh. și materialele cauzei procesul verbal de cercetare la fața locului din 24.09.2011, certificatul de preț, ce au fost examinate de prima instanță.

Așa dar, analizând toate aceste declarații și materiale ale cauzei, instanța de recurs atestă, că just a fost reținut de către instanța de apel constatarea faptului de prima instanță privind pătrunderea a 3 cârlani, în gospodăria inculpatului din s. Cărpineni, r-l Hîncești, în luna iunie 2009. Pe parcursul a 3 zile, acești cârlani s-au aflat în gospodăria inculpatului, perioadă de timp în care a comunicat cu mai multe persoane despre acești cârlani, însă nu s-a adresat nimeni, ulterior i-a transmis la stîna lui Colța A.

În speța dată, inculpatul a fost învinuit de săvîrșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Colegiul consemnează, relevanța menționată de către instanțele de fond și apel privind noțiunea *sustragerii* susținută și de doctrina juridică și anume că prin *sustragere* se înțelege *luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvîrșită în scop de cupiditate*.

În cauza dată, rezultă, că inculpatul nu a săvîrșit furt, deoarece cârlanii au pătruns la el în gospodărie, fapt confirmat de martorul Cojocar A. (f.d. 105), care s-au aflat timp de 3 zile în gospodăria lui, perioadă în care a informat mai multe persoane despre faptul dat, dar nimeni nu s-a adresat și a hotărît să-i transmită la stîna lui Colța A. Deci în astfel de circumstanțe în acțiunile lui Secrieru T.V., nu este prezent scopul de însușire a cârlanilor, ce ar confirma latura subiectivă a infracțiunii imputate.

Declarațiile părții vătămate, martorilor Filimon R., Pascalov M., Colța Gh., în viziunea instanței de recurs, redau careva circumstanțe, însă nu indică la faptul că inculpatul a sustras pe ascuns cârlanii, avînd scopul de cupiditate. Alte probe suplimentare acuzarea nu a prezentat în confirmarea vinovăției inculpatului, iar potrivit alin. (3) art. 8 Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția

persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

Din materialele prezentei cauze penale rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât cele ale apărării cât și ale acuzării. Totodată, Colegiul consideră că soluțiile adoptate, la caz, de instanțele de fond și apel, sînt pe deplin confirmate prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărîrile atacate, iar probatoriul administrat coroborînd în ansamblu, confirmă nevinovăția lui Secrieru T.V., în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, în fapt decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală și este întemeiată.

Referitor la cele invocate de recurent, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează, că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea asupra tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat în cauza dată. Astfel, investite cu o situația de fapt, instanțele de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, au expus situația de fapt reținută și corect au conchis, că acțiunile lui Secrieru T.V. nu întrunesc elementele infracțiunii imputate și prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Instanța de recurs consideră că, instanța de apel a examinat prezenta cauză, fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, corect a apreciat probele administrate, circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, iar temeiul pentru recurs invocat și prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea în speța dată.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Avînd ca reper cele expuse, Colegiul conchide că temeiul de recurs și alegațiile recurentului nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrii adoptate la caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, în cauza penală în privința lui, **Secrieru Timotei Vasile**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 aprilie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti